

[Axel Christensen.]

det hele. Det skulde slet ikke undre mig, om den højtærede Finansminister for en Gangs Skyld bliver skuffet i sine Beregninger, da det jo bliver vanskeligere og vanskeligere at fremskaffe de nødvendige Tekstilvarer.

Hvis de Penge, der indkommer ved Afgiften paa de Varer, jeg her har nævnt, i det væsentlige skal medgaa til Kort til Indkøb af Beklædning til Børn, vil det heller ikke være med nogen stor Beundring, man fra det forbrugende Publikums Side ser paa, at der anlægges en saadan Skattepolitik. Den Aflastning, der sker paa dette Omraade ved Forhøjelsen af Beløbet for Rabatkort, der efter Forslaget skal udleveres til alle Børn under 15 Aar, imødegaar naturligvis Skattens Virkning for mange Familier, men efter min Mening er disse Børnekort i Virkeligheden Udtryk for den mest irrationelle og vilkaarlige Forsorgslovgivning, der kan tænkes, da vi jo ikke maa glemme, at der er mange Familier, som ikke har Børn under 15 Aar, der er ulige vanskeligere stillede end de Velhavere, der skal have Børnekort.

I øvrigt er Skatten paa Manufakturvarer en Skat, som mange Mennesker føler som en urimelig Skat, netop fordi store Omraader af disse Varer hører til de mest nødvendige Forbrugsvarer, som enhver Familie maa ofre betydelige Beløb paa.

Det fremgaar imidlertid af de Forhandlinger, der hidtil er ført i Rigsdagen, at det ikke har været muligt at blive enige om yderligere Lempelser eller Omlægning af Skatten paa disse Varer. Vi maa jo saa trøste os med, at der dog er reddet noget paa andre Omraader, som kan have Betydning for Erhvervslivet.

Over for den Del af Lovforslaget, som angaar den yderligere Beskatning paa Tobak og Spiritus, nærer jeg ikke de samme Betæneligheder. Det er Udgifter, som Folk kan frigøre sig for, eller de kan holde Forbruget nede paa, hvad de har Raad til at ofre paa saadanne Omraader. Vi er naturligvis tilfredse med, at der gennem Forhandlingerne i Folketinget er opnaaet de Ændringer, som den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti omtalte, saa at der nu bliver en bedre Fortjeneste til dem, der omsætter disse Varer. Lovforslaget indeholder i øvrigt en Del tekniske Ændringer, som vil blive hilst med Tilfredshed af Erhvervene.

De vældige Udgifter, som Staten efterhaanden maa paatage sig i disse Aar, forpligtiger os til at vise Vilje til at skaffe Pengene til Veje, og derfor kan jeg paa mit

Partis Vegne tilsige vor Støtte til Forslaget. Men vi vil gerne pointere, at det er den haarde Nødvendighed, der tvinger os ud i en Beskatning som den, det foreliggende Lovforslag paa mange Omraader er Udtryk for. En Situation som denne kræver ekstraordinære Foranstaltninger og Forholdsregler, og fra mit Partis Side vil vi loyalt bøje os for Samarbejdets Vilkaar og vil derfor medvirke til Lovforslagets Gennemførelse i den Skikkelse, hvori det foreligger.

J. S. Foget: Behandlingen af dette Lovforslag har ikke hidtil været præget af den sentimentalt rørende Enighed, som man gerne vil give Befolkningen Indtryk af. Der har været hvasse Indlæg med mange skarpe Ord mod den højtærede Finansminister, men Ministeren har taget det hele med Ro, for han har vidst, at Ordførerne, selv om de snerrede, nok skulde gaa i Tøjet og til sidst stemme for Lovforslaget. Saaledes gik det i Folketinget, og saaledes vil det sikkert ogsaa i moderat Form ske her i Landstinget.

Der er Dele af dette Lovforslag, som jeg for mit Vedkommende nok vilde kunne stemme for, men en saa uretfærdig Skat som Afgiften paa nødvendige Beklædningsgenstande stemte jeg imod sidst, og den vil jeg fortsat modarbejde. Efter min Mening vilde en Forhøjelse af Indtægtsskatten være langt mere retfærdig, hvis det er absolut nødvendigt at forhøje Skatterne. Betimeligheden af den høje Skatteudskrivning er imidlertid draget i Tvivl, ikke alene her paa Rigsdagen, men i endnu højere Grad ude i Befolkningen. Man hører til Stadighed Folk sige, at de ikke kan forstaa, at Regeringen ikke kan indse, at det ogsaa i den offentlige Administration er nødvendigt at spare, og det synes Regeringen og Landets Finansminister ikke at være klar over. Det er det, der underbygger Befolkningens Modvillie mod en ekstra Skat som Forbrugsskatten paa Klædevarer.

Det forundrede mig noget at høre, at Ministeren begrundet Forbrugsskatten bl. a. med, at en Del af Provenuet skal gaa til Tilskud til Nedbringelse af Smørprisen. En saadan Begrundelse er efter min Mening urimelig. Det er nemlig de samme Mennesker, der skal købe Smørret og Tøjet. Hvorfor saa ikke lade Smørret betale med en rimelig Pris og lade Tøjet blive saa meget billigere? Naar Ministeren forlanger en Forbrugsskat udskrevet paa Tøj for at betale Tilskud til Nedbringelse af Smørprisen, er det efter min Mening Udtryk for en rent sygelig Administrationstrang. Paa den Maade irriterer man Befolkningen to Gange: først